

[Arne Bjerregaard.]

Vi må notere som politikere, at i langt de fleste ægteskaber er det almindeligt, at manden har den største indtjening, og at konen har en mindre eller ingen indtjening. Lad så være, at den nye generation stiller sig anderledes til dette. Men hvem er det, der må betale gildet her, hvor man flytter fradraget over til konen? Det er den generation, som har skabt den velstand, hvorunder vi nu lever. Det er dér, hvor konen ingen uddannelse fik, fordi der ikke var råd til at give hende en uddannelse. Det er dér, hvor konen i dag vasker trapper. Det er dér, hvor konen i dag holder skolen ren. Det er dér, hvor konen, fordi hun ikke har en uddannelse, må nøjes med en mindre indtjening og sørge for, at der dog kan blive lidt til den kommende generation eller til den fælles husholdning.

En ting videre: ægtefællerne har dog selv bestemt, hvorledes de vil fordele deres fælles indtjening, men fra statsmagtens side ønsker man åbenbart, at de skal tjene lige meget begge to, for de får en vis fidus af dette lovforslag, men dér, hvor konen tjener imellem 9.000 og 20.000 kr., skal konen straffes, værsø at betale 70 pct. af den sidst tjente krone. Det er det, man får ud af disse regler her, som flytter fradraget over til konen. Det kalder man socialpolitik, medens de, som har slidt og slæbt, for at den kommende generation skulle få en højere uddannelse, nu skal betale gildet, for at de kan få passet deres børn særdeles billigt i institutionerne, og for at de kan få en billig beskatning af deres indtjening, når de deler den ligeligt.

Det er det, man får ud af dette lovforslag, og det kalder man fremskridt. Jeg kalder det tvang over for ægteskabet i stedet for den frihed til at vælge: hvem skal tjene, konen eller manden eller vi begge? Hvis man én gang for alle vil opfatte det som et frivilligt fællesskab mellem to mennesker og skattemæssigt stille dem lige og sige: ja vel, I er en enhed, og jeres fælles indtjening må I selv om, I er to individer, og vi deler den op i to portioner, men hvorledes disse portioner skal være, det må I ganske selv om, for I er et fællesskab, det er det, vi kalder splittingssystemet, så havde man retfærdighed, så havde man lighed for loven, så havde man frihed til at vælge, hvilken arbejdsform man vil have i familien. Men her med dette lov-

forslag ønsker man kun én ting: at få begge ægtefæller ud på arbejdsmarkedet og tjene lige meget, således at det skal være muligt for eksperter at passe de børn, som de så ikke kan passe, samtidig med at man præmierer dem, der går ud begge to, med en skattelettelse, medens de, som ønsker at passe deres børn selv, som ønsker blot at have en lille indtjening, eller konen ønsker at have en lille indtjening, må straffes, for at de andre kan få det bedre.

Vi kan ikke tilslutte os dette lovforslag, fordi det rammer ægteskabet, og det rammer særdeles asocialt mod de midaldrende, som ikke fik den uddannelse, som de midaldrende slæber for at give den nuværende generation. Ville man i dette ting gå ind for et splittingsystem med respekt for ægteskabet, så skulle vi være de første til at være med til at fremme den egentlige særbeskatning. Dette her er kun straf for dem, som ikke fik den uddannelse, som generationen nu har fået. Det er en straf til dem, som altså, havde jeg nær sagt, gør det mindreværdige arbejde, som nogen altså skal gøre, eller som nogen tillægger dem, altså de, som vasker trapperne, de, som gør rent, de, som kort sagt har den lille indtjening, fordi de ikke fik en uddannelse.

Asociale lovforslag stemmer vi altid imod, og derfor stemmer vi også imod dette lovforslag.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg har ikke Bibelen med, ellers kunne jeg nok have fundet et citat, der passede til den sidste ordførers bemærkninger. Der var ikke levnet megen plads til de helt fattige. Derimod var der levnet megen plads til dem, der i forvejen havde noget, dem skulle mere gives. Men jeg skal undlade at tage det op, fordi det forslag, der ligger, har vi megen sympati for.

I virkeligheden var vi tilhængere af — og det fremgår jo også af vores forslag til en skattereform — at man totalt fik ophævet sambeskatningen. Vi er bare bange for, at det under det nuværende skattesystem vil betyde, at det er de grupper af mennesker, der indtægtsmæssigt føler deres interesser varetaget af det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti eller af fremskridtspartiet, der vil have de største fordele. Derfor er vi nødsaget til at give afkald på at gen-